

njeběše tam dołhe časy žaneho čerstweho powětra a ničo k jědźi měl. „Ach ty wbohe zwěrjatkó“, rjekny Pawoł, „ty sy z njerozymom do jastwa přišoł, w kotrymž by kónc wzał, njebudžech-li ja k twojemu wumoženju přišoł; kak by mje ty prosyl, hdy by rěčeć móhl abo hižo wjacy hač połmorwy njebył; čakaj, ja chcu ěi čerstweho wožiwjaceho powětra dać.“ Pawoł dychaše ćoplotu na njeho, wón woćini tež wokno a čakaše dołhe časy, hač so šeršeń woprawdže hibać poča, tež z křidłami pjerchajo šwórkotaše. „O ja widžu, mój luby lětačko, ty sy wěsće tak zawutleny a słaby, zo prawje k mocam přińć njemóžeš, ja chcu ěi po dobre jědło hić, zo by so posylnił a swój puć lećeć móhl.“ Pawoł džěše a přinjese zhnidličenu krušej a položil ju šeršenjej, kiž bórzy wot njeje cycaše a jědžeše a přez to nowe mocy doby. Šeršeń bě so do wole najědł a poča po woknowej descy běhać, tež lětajó do woknoweje škleńcy bić. Pawoł wza jeho do ruki, zo by jeho z kukačkom won sadzil. Lědma pak běše jeho zapřijał, skała jeho šeršeń ze swojim žahadłom a wuleći z woknom. „O ty zle, njedžakowne zwěrjo“, zawoła Pawoł plakajo, „je to nětko moje myto, zo sym tebi wot smjerće k žiwjenju pomhał?“ a běžeše žalósćo k nanej. Nan wobaleše a lěkowaše Pawołej skałany porst a džěše: „Mój synko, takle kaž tebi džě so někomužkuli pola ćłowjekow při wopokazanju dobroty. Nic jeno zo žadyn džak njedostanje, ně, wón ma so hišće hladać, zo by za njepřecela džeržany njebył, kaž měješe tebje šeršeń za njepřecela, a zo by křiwdu za lubosć njezhonił.

(Wokoło 1842.)

24. Mrowja a šwjerč.

(Tydž. Now. 1842, 63.)

Špróćniwa mrowja narěča hlódného a zmjerzłego šwjerča, kiž bě w zažnym nalěću k njej po prošenu přišoł, zo by z njej w přichodnym lěću mrowišćo za ćopłe wobydlenje